

Full diocesà

1 d'octubre del 2017

p5 — Nova carta pastoral del nostre bisbe Romà

p8 — Mes d'octubre, mes del rosari

Preguem per Catalunya

L'episcopat de Catalunya ha publicat la nota que reproduïm a continuació, arran de l'actualitat política i social.

Nota episcopal

En aquests dies, demanem a tots els catòlics que preguin, que demanin la benedicció de Déu sobre Catalunya, que viu un moment delicat de la seva història.

Demanem també a Déu per totes les persones que tenen la responsabilitat en el govern de les diferents administracions públiques, de la gestió del bé comú i de la convivència social.

L'Església vol ser ferment de justícia, fraternitat i comunió i s'ofereix per a ajudar en aquest servei en bé del nostre poble. Animem tothom, especialment els laics cristians, a ser responsables i compromesos en la vida pública, per tal d'avançar en el camí del diàleg i de l'entesa, del respecte als drets i a les institucions i de la no confrontació, ajudant que la nostra societat sigui un espai de germanor, de llibertat i de pau.

Que el seny i el desig de ser justos i fraterns ens guiïn a tots.

20 de setembre del 2017

«Es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu»

Diümenge XXVI durant l'any / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar, i no la meua, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort.»

(18, 25-28)

Salm responsorial

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.

(Salm 24)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, per tot el que trobeu en Crist de fortaleza d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entrañable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanaglòria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guiï pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: [ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de capténir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

(2, 1-11)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills va dir al primer: "Fill meu, vés a treballar a la vinya, avui." Ell respongué: "No hi vull anar." Però després se'n pe-

nedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: "Hi vaig de seguida, pare." Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?» Li responen: «El primer.» Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l.»

(21, 28-32)

«Jesús els diu: "Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al regne de Déu"»

El testimoni que els creients devem al món

Jean Hakolimana, prev.

Doneu-me plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanaglòria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guï pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Quasi hom tindria la temptació de copiar íntegrament les recomanacions de sant Pau als creients. És que resumeixen perfectament el que s'espera d'una comunitat cristiana d'arreu, però encara més d'aquí; de sempre, però encara més d'ara. Hi ha una pregunta senzilla, tan senzilla que fer-la sembla quelcom inapropiat: en les nostres comunitats s'hi respira ambient de germanor? Som conscients del perjudici que ens arriben a causar les nostres baralles internes?

La modernitat té un aspecte que convé gestionar amb seny. Des de la televisió a la ràdio i a la premsa escrita, passant per totes les xarxes socials que proporciona internet, la vida s'ha convertit en un debat permanent i a gran escala. En aquest context, potser el millor que podem oferir a la societat no és allò de què ja va sobrada: debats i baralles. En les nostres comunitats, l'evangeli i tots els espais que se'n deriven tenen el potencial de proporcionar un descans en tots els sentits. Per a oferir aquest servei al món, no ens hi ajuda tant la fermesa de les nostres conviccions com la flexibilitat per a posar-les en qüestió, la humilitat que porta a l'autocrítica. És aquest «debat interior» que planteja l'evangeli d'avui, el que ens permet adonar-nos de la rectitud o no de les nostres opcions per a reconsiderar-les i canviar de rumb.

La imatge

La fama l'obté qui parla molt i les diu gruixudes; qui es posa darrere una pancarta, si pot ser, a crits. Però després no el trobes allí on cal socórrer el necessitat, compartir amb qui no té, prestar l'escalf d'una mà amiga.

Dels dos fills, el segon va anar a la vinya, va escoltar la predicació de Joan; va acomplir la voluntat del Pare, va esdevenir útil per al Regne de Déu.

La paràbola dels dos fills (2012). A. N. Minorov

Lit. hores: Setmana II

2 dilluns

—Els sants Àngels de la Guarda
—Sant Llogari, màrtir (†678)
Zacaries 8,1-8 / Salm 101 /
Mateu 18,1-5.10

3 dimarts

—Sant Francesc de Borja, prevere (1510-1572)
—Sant Candi, màrtir (†320)
Zacaries 8,20-23 / Salm 86 /
Lluc 9,51-56

4 dimecres

—Sant Francesc d'Assís, de l'orde dels frares menors (1182-1226)
Nehemies 2,1-8 / Salm 136 /
Lluc 9,57-62

5 dijous

—Témpores d'acció de gràcies i de petició
Deuteronomi 8,7-18 / Salm 1Cr 29,10.11abc.11d-12a.12bcd. / 2
Corintis 5,17-21 / Mateu 7,7-11

6 divendres

—Sant Bru, fundador dels Cartoixans (1035-1101)
Baruc 1,15-22 / Salm 78 /
Lluc 10,13-16

7 dissabte

—La Mare de Déu del Roser
Baruc 4,5-12.27-29 / Salm 68 /
Lluc 10,17-24

8 diumenge XXVII de durant l'any / Cicle A

—Sant Sergi, màrtir (†303)
Isaïes 5,1-7 / Salm 79 / Filipencs 4,6-9 / Mateu 21,33-43

El bisbe fa pública una nova carta pastoral durant la Jornada Diocesana

Redacció

El diumenge dia 17 de setembre vàrem celebrar el Dia de la Catedral i la Jornada Diocesana. Com cada any, aquest dia és un bon moment per a trobar-nos com a comunitat diocesana i començar amb il·lusió i alegria el nou curs de pastoral.

Recorregut pel Museu Episcopal

La jornada es va iniciar al Museu Episcopal, on vàrem tenir l'oportunitat d'acostar-nos amb nova mirada i uns guies d'excepció a algunes de les obres més emblemàtiques del museu. Va ser un recorregut molt interessant, que convidava a contemplar i descobrir la presència de Déu en les vides d'aquells que ens han precedit en la història: de la seva mirada i de la fe que ens han transmès, tots n'hem rebut el que som avui. El Museu Episcopal no deixa de sorprendre i sempre hi ha quelcom inèdit en cada visita. Els infants van tenir l'oportunitat de participar en un taller que va girar entorn del frontal

de Santa Maria de Lluçà, endinsant-se en les escenes representades i reproduint el frontal ells mateixos amb la seva mirada personal, alhora que van poder provar també com feien els colors i pintaven els artistes de l'època. Per als adolescents i joves també hi ha va haver una dinàmica a desxifrar a través de les obres del museu.

Testimonis de fe

Més tard, ja al Seminari, hi va haver una estona per als testimonis. En el marc del lema del Pla Diocesà de Pastoral «Jesús, llum dels pobles», ens van parlar de la seva fe i de com Jesucrist il·lumina les seves vides en la situació i vocació de cadascun d'ells; des de la ciència, la vocació al sacerdoci o el servei a la parròquia.

Es va dinar al mateix Seminari i després de l'àpat vàrem poder gaudir d'uns moments musicals i algunes danses al pati de l'Ós.

«Jesús, llum dels pobles»,
lema del present curs pastoral

Eucaristia a la catedral

A la tarda va arribar el moment més important de la jornada, amb la celebració de l'eucaristia a la catedral de Sant Pere, amb molta concurrència i presidida pel nostre bisbe Romà. Durant la missa vam ser convidats a deixar que la llum de Jesucrist il·lumini la nostra vida i que aquesta llum que reflectim arribi també a tots els nostres pobles i ciutats. Per a fer palesa aquesta missió, es van encendre uns ciris –un per cada arxiprestat– del ciri pasqual, que, portats per joves, van acompanyar les ofrenes. Al final de la missa el senyor bisbe va fer lliurament a tota la diòcesi, representada per alguns fidels, preveres i religiosos, de la carta pastoral «Els pastors bons surten d'entre les ovelles bones», sobre la missió comuna de laics i preveres en l'actual canvi d'època i de la qual oferirem un resum en les pròximes edicions.

En la seva homilia, Romà Casanova va afirmar: «Una cultura cristiana és present entre nosaltres, i en la qual, encara que sense ni adonar-se'n, són immersos els nostres germans que no viuen la fe cristiana o àdhuc la refusen. És missió nostra donar-los la paraula i el testimoniatge oportuns, per ajudar-los a descobrir qui hi ha darrere d'aquestes expressions culturals. No podem callar, ni podem apropiari-nos amb orgull insà del que té la seva font en Crist. Hem de saber donar raó de la nostra manera de viure pròpia dels cristians que ha generat aquesta cultura cristiana tan nostra.»

TROBADA JOIOSA

de la Renovació Carismàtica de la diòcesi de Vic

«El baptisme en l'Esperit»

Dissabte, 7 d'octubre del 2017

Església:

Sagrada Família d'Igualada

10:00 – 10:30 Acolliment.

10:30 – 11:45 Laudes i ensenyament de l'Esperit pel P. Josep Maria Massana, O.F.M.

11:45 – 12:00 Descans.

12:00 – 14:00 Eucaristia amb el Baptisme en l'Esperit.

14:15 – 15:45 Dinar.

16:00 – 16:30 Lloança.

16:30 – 17:30 Adoració i cloenda.

Dinar:

Es podrà dinar en bufet lliure al restaurant Canaletes per 12,45 €.

Es prega d'avisar com a màxim de tard el dia 3 d'octubre, el Sr. Tomàs, telèfon: 938 041 936 o bé enviant un c/e a l'adreça tcn.acs@gmail.com.

Qui vulgui portar-se el dinar podrà menjar als locals de la parròquia.

Viure en la veritat, exigència cristiana

Domingo Urtasun (*)

El cristià és cridat a buscar i viure sempre en la veritat. Així ho prescriu el vuitè manament quan prohibeix falsejar la veritat en les relacions amb els altres o donar fals testimoni contra el proïsme (cf. Ex 20,16). Les ofenses a la veritat expressen, mitjançant paraules o accions, un rebuig a comprometre's amb la rectitud moral davant de Déu, que és la *summa veritat*.

El cèlebre escriptor peruà Mario Vargas Llosa confessa que mai no oblidarà la lliçó rebuda durant la seva campanya electoral com a aspirant a la presidència del país andí: «Vaig aprendre que per a participar en política no fa falta tenir enginy, bones idees o intenció de col·laborar en les millors causes. És suficient dominar la tècnica i aprendre a mentir amb aparença de veritat.» Per a l'autor de *Conversaciones en la catedral*, la política no és altra cosa que «l'art de mentir simulant la veritat». Evidentment, aquest principi és contrari a l'ètica cristiana.

L'Antic Testament ens ensenya: «Déu és font de tota veritat» (Pr 8,7). La seva Paraula i la seva Llei són veritat (cf. Sl 119). I la veritat de Déu es manifesta plenament en Jesucrist, «ple de gràcia i de veritat» (Jn 1,14). Ell és el camí, la

veritat i la vida. I ensenya als seus deixebles l'amor incondicional per la veritat (cf. Mt 5,37).

L'home busca naturalment la veritat, conforme a la seva dignitat com a persona. Es veu impulsat per la seva mateixa naturalesa a buscar la veritat. Té l'obligació moral de fer-ho. I està obligat també a adherir-se a la veritat una vegada l'ha coneguda, ordenant tota la seva vida a les seves exigències. La veritat o veracitat és la virtut que consisteix en la rectitud de l'acció i de la paraula humana, evitant sempre la simulació i la hipocresia.

Els éssers humans no podrien viure junts si no tinguessin confiança recíproca, és a dir, si no es manifestessin mútuament la veritat. La virtut de la veracitat implica l'honradesa en el que diem i comuniquem. Tot deixeble de Crist està obligat a «viure en la veritat»; en la simplicitat d'una vida conforme a l'exemple del Senyor, romanen en la seva Veritat. «Si decidim que estem en comunió amb ell, i caminem en les tenebres, mantem i no obrem conforme a la veritat» (1Jn 1,6).

(*) Del setmanari *La Verdad* de Navarra.

L'article

Pregar és parlar amb Aquell que sabem que ens estima

Jesús Renau, S.I.

Genial Teresa de Jesús! Aquesta és una de les millors definicions que tenim de la pregària. Confiada, afectiva, personal, oberta, reveladora, fàcil, dialogant, senzilla.

Quan som estimats, tard o d'hora ho sabem. De vegades tard o massa tard, altres vegades molt aviat o bastant aviat. També passa que hem estat estimats quasi sense saber-ho, fins que arriba un dia que, com qui es desperta, diem: Però si resulta que m'estima! Mai no m'ho ha dit, i jo no en veia els senyals, però ara sé que m'estima.

Quan entenem que Déu ens estima, el que sentim és desig, un creixent desig, de parlar amb ell. Segurament no és ni la primera ni la segona moció. La primera és de sorpresa. La segona, de confusió.

Quan Déu comença a resultar indefinible, molt diferent de les definicions dels llibres, és aleshores que s'inicia una recerca humil i urgent per comunicar-nos amb ell. I aviat resulta que ens adonem que és ell qui ens ha parlat primer. Pels signes de la natura, de la bellesa, de l'art, de la poesia, de les amistats, de la comunitat, de la litúrgia i, especialment, per la Paraula. Quina set que desperta la Paraula! És propera, és humana, és única, és personal, és interior i universal, és un dels nostres, és el Senyor.

Parla del que sents, del que vius, del que succeeix...

Santa Teresa ens diu que no ens cal fer llargues meditacions, dejunis ni estudis d'alta filosofia. Ens cal PARLAR. Senzillament: parlar. Ell ens parla i ens parlarà. Ho vol, ho desitja. Ha dit que li resulta deliciós estar i parlar amb els fills i filles dels homes i dones.

Vas en metro, camines pel supermercat, esperes el torn, ets a casa i no hi ha ningú, obres el correu i et surt propaganda... Parla amb ell! No li diguis grans paraules i frases fetes. Parla del que sents, del que vius, del que succeeix, del teu desig de lluitar per uns canvis urgents, de les notícies (dolentes... i bones), dels interrogants i els dubtes, de si et trobes bé o no, dels altres (parla molt dels altres). Frases curtes, desitjos, interrogants, peticions, comentaris, accions de gràcies, silencis en presència, records... Parla, parla, que t'estima. De tant en tant, calla una mica. Recorda el que es diu en castellà: «El roce hace el amor.»

És possible que aviat comencis a sentir una necessitat de poder-vos dedicar un temps més llarg de presència i de silenci. Ja no serà un propòsit, sinó un vertader desig. I la seva gràcia.

La Dita

«Viu més el qui piula que el qui xiula»

Sebastià Codina, prev.

Xiular és una mena de cant espontani, signe de benestar. Xiular és més personal que cantar. És una espurna de felicitat. Qui xiula davant de les peripècies, mostra coratge. Quan taral·lagem una cançó, manifestem sentiments de goig i d'alegria. Expressem el nostre estat d'ànim. Xiular és un raig d'aigua de la font del nostre viure. El qui xiula afronta amb coratge la soledat.

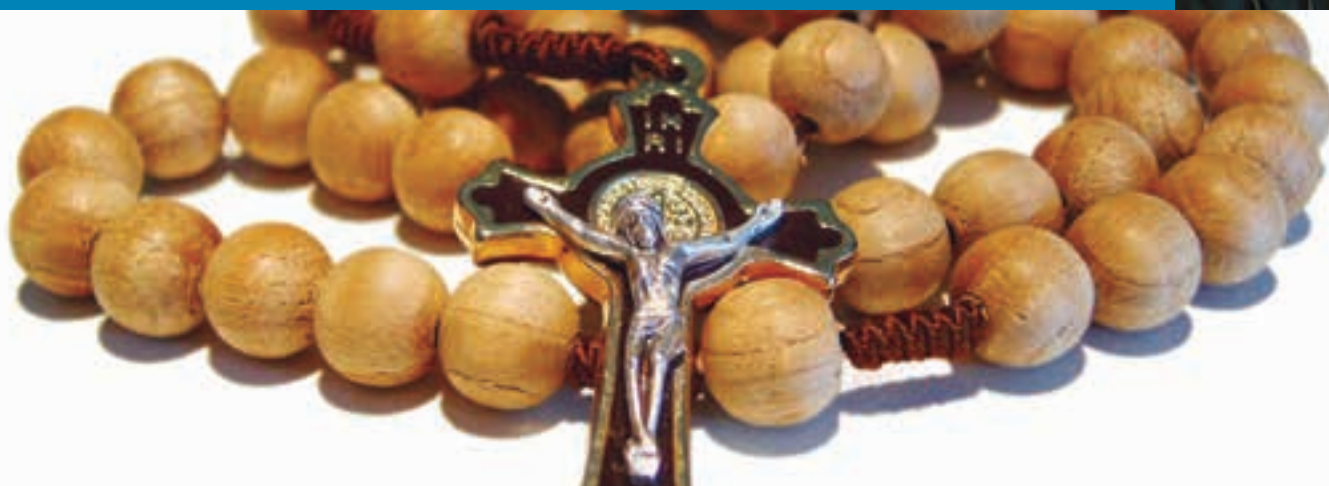
Piular és un buscador de companyia. És un petit crit d'auxili. Els infants piulen parant la mà. Els vells ho fan perquè, limitats, necessiten ajut i estimació dels qui tenen al seu voltat. N'hi ha que, prescindint dels anys, es passen la vida piulant com els pollets, esperant l'escalf d'alguna lloca.

Glossa

El rosari, pregària per la pau

Romà Casanova, bisbe de Vic

El mes d'octubre, que aquest diumenge comença, la devoció cristiana el dedica especialment a la pregària del rosari de la Mare de Déu. És un mes per a promoure aquesta pregària estimada per molts sants, pel seu gran significat i pels fruits de santedat que fa brollar en els qui el resen amb devoció. Efectivament, el rosari, tot i la seva fesomia mariana, és una pregària cristològica. El seu cor és la contemplació dels misteris de la vida de Jesús, amb els ulls de Maria. Podem dir que és gairebé un compendi de l'evangeli, concentrant en ell tot el missatge evangèlic. Amb el sant rosari, com deia bellament sant Joan Pau II, «el poble cristià entra en l'escola de Maria, per deixar-se portar fins a la contemplació de la bellesa del rostre de Crist i experimentar la profunditat del seu amor. Mitjançant el rosari el creient ateny una abundància de gràcia, que gairebé rep de les mateixes mans de la Mare del Redemptor» (*Rosarium virginis Mariae*, 1).

La pregària forma part de la vivència cristiana. En situacions difícils i complicades se'ns demana a tots nosaltres que actuem en consciència i que demanem l'ajut del Senyor per a deixar-nos portar sempre per l'amor i la justícia. A més, el Senyor és l'únic que pot obrir camins on sembla

que no sigui possible. La pregària arriba al cor de Déu i eixampla el nostre cor, i el cor d'aquells per qui preguem, per tal que un món just i en pau sigui possible. Déu no és aliè a la nostra història. Ell camina amb nosaltres. Ell obre camins de diàleg i entesa, de pau i de justícia, de perdó i de reconciliació. Als cristians se'ns demana ser artesans de pau sempre. Que cap ideologia no ens faci perdre la dignitat de tota persona, més enllà dels seus pensaments i els seus posicionaments. L'odi no és mai camí de vera humanitat. L'odi engendra més odi. Solament la caritat que porta al perdó pot trencar l'espiral de la violència.

Uns ensenyaments de Joan Pau II l'any 2002 ens poden ser il·luminadors en aquest moments: «Hi ha urgència d'invocar a Déu el do de la pau. El rosari ha estat proposat molt sovint pels meus predecessors i per mi mateix com a pregària per la pau. [...] Redescobrir el rosari significa immersió en la contemplació del misteri d'aquell que és la nostra pau i que de dos pobles n'ha fet un de sol, destruint el mur que els separava i abolint en el seu propi cos allò que els feia enemics (Ef 2,14). Així, doncs, no es pot recitar el rosari sense sentir-se implicat en un compromís concret de servei a la pau» (ibídem, 6).

